

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra I DRIFT

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908712277808/facsimile.pdf> (tilgået 19. juni 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

agtigt, næsten opalfarvet — som Absint omtrent, naar den staar mikset i Glasset foran En paa Bordet! . . .

Absint, ja! saadan noget havde ogsaa denne Helwegs Øjne lignet, da hun sad i Lampelyset med Øjenlaagene halvt sænkede.

— Hvem er den Dame egentlig? havde han hviskende spurgt Værtinden.

— Det er den ny Præstefrue.

— Er hendes Mand ikke med?

— Ih jo, men Gud, det er jo ham, der sidder dér inde i Hjørnet af Sofaen!

— Ham!

En lille, sygelig, giatraget Mand med kroget, altfor stor Næse, matblaa Øjne med tykke posedede Laag, askeblondt Haar i svedige Tjavsler og et sirupssødt Smil om de lange, blegblaa Læber!

— At hun ikke har kvaft ham!

— Hvad si'er De?

— Hun ser saa sørgmodig ud.

— Gud—d, hvor kan De sige det? hun har tre dejlige Børn!

— Hvor gammel er hun?

— Enogtyve.

— Og *han*?

— Det véd jeg saamænd ikke. Men tænk, hvor yndigt; han har forberedt hende til Konfirmationen!

— — — —

Manden i Baaden huggede sin flade Haand ned i sit Laar: . . . Land og Rige skulde hun vandre rundt med Zigøjnere og Natmænd og alskens hjemløst Pak; nøgen skulde hendes Fødder være, nøgne og brune af Sol og Vejr; og nøgen hendes Hals og Barm. Paa Hovedet skulde hun bære en Krone af Flitter og Perler; og Silke og Purpur i lange flagrende Laser skulde dække hendes Lemmer!

Sine Nætter skulde hun vaage igennem i Grøfternes Græs og Markernes Stakke med den Mand, der i Dag fandt Naade for hendes Øjne. Hendes magre Lemmer skulde slynge sig om ham som en hungrig Hunds om sit Bytte. Fra Favn til Favn skulde hun gaa; og hun skulde ikke kende Navnene paa sine Børns Fædre!